

10^a Kamer

103/06

VAN HET PARKET

C 11684108

VAN HET ARREST

19 december 2008

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest gewezen in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

PRO JUSTITIA
Beroep in cassatie
door
dd. 30/12/2008

verwoyen op
15/03/09

PRO JUSTITIA
Beroep in cassatie
door de Gerechtshof Stedenbouw
dd. Inspectie d.d. 05/01/09

verwoyen op
15/03/09

not. 66.23.1860/96 van het Openbaar Ministerie tegen:

Nr. _____ geboren te _____ op _____
nijveraar, wonende te _____

beklaagd om:

A. Tot 25 maart 1997 bij inbreuk op artikel 44 §1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 64, 1°, 2° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962), tot en met 24 maart 1997,

vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000 bij inbreuk op artikel 42 §1-1° strafbaar gesteld door de artikelen 66, 1°, 2°, 5° en 68 van het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997)

en vanaf 1 mei 2000 bij inbreuk op artikel 99 §1.1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 lid 1.1°, 147 en 149 §1 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 08 juni 1999), zoals gewijzigd bij Decreet van 28 september 1999, 22 december 1999, 26 april 2000, 8 december 2000, 13 juli 2001, 1 maart 2002 en 8 maart 2002, door het uitvoeren van de werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, of de bepalingen van titels II en III van voornoemd Decreet of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van dit Decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, te hebben herbouwd, een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), namelijk

1. te _____ op een niet nader gekend tijdstip in de loop van de periode van 15.02.1993 tot en met 26.06.1996

op het terrein gelegen te _____ ten
kadaster gekend onder _____ in
eigendom toebehorende aan _____ vertegenwoordigd door _____
voornoemd, een schuur te hebben
heropgetrokken en een tuinmuur met toegangspoorten te hebben
opgericht

2. te _____ vanaf het niet nader gekend tijdstip in de loop van de
periode van 15.02.1993 tot en met 26.06.1996, tot de uitvoering van
het bevel tot dagvaarding, zijnde 12.11.2003

de sub A.1. hierboven omschreven toestand in stand te hebben
gehouden.

B. Tot 25 maart 1997 bij inbreuk op artikel 44 §1-1°, strafbaar gesteld
door de artikelen 64, 1°, 2° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart
1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de
stedenbouw (B.S. 12.04.1962), tot en met 24 maart 1997,
vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000 bij inbreuk op artikel 42
§1-1° strafbaar gesteld door de artikelen 66, 1°, 2°, 5° en 68 van het
Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22
oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997)

en vanaf 1 mei 2000 bij inbreuk op artikel 99 §1.1°, strafbaar gesteld
door de artikelen 146 lid 1.1°, 147 en 149§1 van het Decreet van 18
mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 08
juni 1999), zoals gewijzigd bij Decreet van 28 september 1999, 22
december 1999, 26 april 2000, 8 december 2000, 13 juli 2001, 1 maart
2002 en 8 maart 2002, door het uitvoeren van de werken, het in stand
houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook,
inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen
van aanleg, of de bepalingen van titels II en III van voornoemd Decreet
of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en
van het eerste hoofdstuk van titel IV van dit Decreet, namelijk door in
strijd met de afgeleverde vergunning van het college van burgemeester
en schepenen van 15.02.1993, 11.04.1994

te hebben gebouwd, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen
van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, te hebben
herbouwd, een bestaande woning te hebben verbouwd
(instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), namelijk

1. te _____ op een niet nader gekend tijdstip in de periode vanaf
15.02.1993 tot en met 26.06.1996

op het onroerend goed gelegen te _____ in
ten kadaster gekend onder _____ in
eigendom toebehorende aan _____ vertegenwoordigd door _____
voornoemd, in casu

a. het herbouwen van de woning niet conform de goedgekeurde
bouwplannen nl. door de te herbouwen woning veel groter te bouwen

dan de in de vergunning toegestane afmetingen nl. deze vermeld in de voorschriften van het APA, 250 m² en 1200 m³

b. door in het aangevraagde 'stalgebouw' ruimten te voorzien als 'kitchenette, wc, douche, overwinteren planten, lokaalbestemmingen en -inrichtingen die geenszins in overeenstemming te brengen zijn met het begrip 'stalgebouw' en derhalve strijdig met de vastgelegde ordening van het APA

c. grotere omgevingswerken uit te voeren dan vergund

d. het uitvoeren van bouwkundige werken (o.a. tuinmuur en poort)

2. te _____ vanaf het niet nader gekend tijdstip in de loop van de periode van ~~15.02.1993 tot en met 26.06.1996, tot 14.08.1998~~ _____

de sub B.1.b hierboven omschreven toestand in stand te hebben gehouden

3. te _____ vanaf het niet nader gekend tijdstip in de loop van de periode van 15.02.1993 tot en met 26.06.1996, tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding, zijnde 12.11.2003

de sub B.1.a, c en d hierboven omschreven toestand in stand te hebben gehouden.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 19 december 2005, 12de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Stelt vast dat de strafvordering vervallen is voor de telastleggingen A.1 en A.2 voor zover die betrekking hebben op de schuur, en tevens voor de telastleggingen B.1.b en B.2.

Spreekt _____ vrij van de telastleggingen B.1.c en B.3 voor zover die betrekking hebben op de sub B.1.c omschreven toestand.

Verklaart de telastleggingen A.1 en A.2 voor zover die betrekking hebben op de tuinmuur met toegangspoorten, B.1.a en d, en B.3 voor zover die betrekking heeft op de sub B.1.a en d omschreven toestand bewezen in hoofde van

Veroordeelt _____ voor de telastleggingen A.1 en A.2 voor zover die betrekking hebben op de tuinmuur met toegangspoorten, B.1.a en d, en B.3 voor zover die betrekking heeft op de sub B.1.a en d omschreven toestand tot een geldboete van € 50, te verhogen met 40 opdecimen, hetzij € 250,

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn door de wet gesteld, de geldboete zal vervangen worden door een gevangenisstraf van acht dagen.

Veroordeelt _____ tot de gerechtskosten begroot in al op € 172.

Verwijst tot het betalen van een som van € 25 ingevolge artikel 1 K.B. 23.12.1993 tot wijziging van art. 91 K.B. 28.12.1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Verplicht eenmaal een bijdrage van € 25 te verhogen met 45 opdecimen, hetzij € 137,50 te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden overeenkomstig artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen.

Wat de herstellvordering van de stedenbouwkundige inspecteur betreft:

Beveelt om, binnen de termijn van zes maanden te rekenen vanaf de dag waarop huidig vonnis kracht van gewijsde heeft verkregen, over te gaan tot de uitvoering van de volgende bouw- of aanpassingswerken, namelijk:

- op het gelijkvloers de garage, inkom 2, koele berging en wasruimte om te vormen naar stallingen zoals aangeduid op plan 1/3 van 29/08/96 van architect

- de slaapkamers, badcellen, nachthall 2, berging en sauna op de zolderverdieping volgens hoger genoemd plan om te vormen tot stro- en hooizolder;

- het verwijderen van de tuinmuur met toegangen,

- het verwijderen van alle afbraakmaterialen van het terrein;

Beveelt, voor het geval de voornoemde bouw- of aanpassingswerken niet binnen de voornoemde termijn van zes maanden zouden worden uitgevoerd door dat de stedenbouwkundige inspecteur ambtshalve in de uitvoering ervan kan voorzien overeenkomstig de bepalingen van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Zegt tevens voor recht dat zal gehouden zijn tot het betalen aan de Vlaamse Gemeenschap van een dwangsom van € 125 per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de herstelmaatregel en dit vanaf het verstrijken van de termijn van zes maanden.

Veroordeelt tot betaling van een meerwaardesom van € 266.147,36 aan de Vlaamse Gemeenschap.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 23/12/2005 door de beklaagde.
- 27/12/2005 door het openbaar ministerie.

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 7 november 2008 in het Nederlands:

de beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester
en meester beiden advocaat aan de balie
te en meester advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van
substituut-procureur-generaal.

* * *

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2. Het hof beschikt over de nodige gegevens om uitspraak te doen over de strafvordering tegen de beklaagde; dit dient te geschieden op basis van de thans van kracht zijnde wettelijke bepalingen. Het hof gaat daarom niet in op de vraag de behandeling van de zaak te schorsen tot een eventuele goedkeuring of afwijzing van het ontworpen bijzonder plan van aanleg

3. is eigenaar van een perceel grond aan de
waarop destijds een hoevewoning stond.

Op 15 maart 1993 verleende het college van burgemeester en schepenen van een vergunning voor het bouwen van een nieuwe woning na slooping van deze hoevewoning; voor dezelfde bouwwerken, evenwel anders op het terrein ingepland, leverde het college een bouwvergunning af op 11 april 1994. Op 18 maart 1996 verleende het college een bouwvergunning voor de tuinaanleg en een waterreservoir.

De beklaagde was in de periode waarop de telastleggingen betrekking hebben bestuurder van Zijn echtgenote was gedelegeerd bestuurder.

Anders dan vergund werd volgens de verbalisant een ommuurd "riant wooncomplex" tot stand gebracht dat "grosso modo beschouwd 2/3 groter" was dan vergund (stuk 1).

4. De eerste verhoren ter zake dateren van juni 1996; pas op 12 november 2003 werd het bevel tot dagvaarding gegeven; deze tijdsduur is helemaal niet verantwoord door de noodwendigheden van het onderzoek of de complexiteit van de zaak. Terecht voert de beklaagde aan dat de behandeling van de zaak buitensporige vertraging heeft opgelopen, waardoor de redelijke termijn, bedoeld in art. 6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (EVRM), is overschreden.

Deze verdragsbepaling geeft niet aan welke gevolgen het hof dient te verbinden aan deze vaststelling; inzonderheid bepaalt het verdrag niet dat de sanctie het verval van de strafvordering zou zijn. Noch deze verdragsbepaling, noch enige andere internationale of nationale rechtsregel, voorziet in de niet-ontvankelijkheid, de niet-toelaatbaarheid of het verval van de strafvordering als enige sanctie voor de vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn. Gelet op het

bepaalde in art. 21 ter van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering kan het hof zich wel beperken tot het eenvoudig schuldigverklaren in de mate dat de telastleggingen bewezen zijn.

Het blijkt niet dat door dit tijdsverloop de situatie wat betreft de bewijslevering voor de beklagde nadelig werd beïnvloed.

De aard en de ernst van de hierna bewezen verklaarde telastleggingen, die rechtstreeks betrekking hebben op de goede ruimtelijke ordening en het handhavingsbeleid, brengen mede dat, niettegenstaande het onverantwoord lang aanslepen van de zaak, niet alleen de vaststelling van de schuld nog noodzakelijk is, maar dat tevens een bestraffing maatschappelijk volkomen verantwoord blijft.

Als rechtsherstel zal het hof bij het bepalen van de strafmaat terdege in het voordeel van de beklagde rekening houden met het grote tijdsverloop tussen het tijdstip van de bewezen feiten en dat van de bestraffing.

5.1. De telastlegging A.1 betreft de uitvoering van twee werken nl. een schuur te hebben heropgetrokken en een tuinmuur met toegangspoorten te hebben opgericht. Voor de duidelijkheid wordt het heroptrekken van de schuur hierna onderdeel a genoemd, en het oprichten van een tuinmuur met toegangspoorten onderdeel b. De telastlegging A.2 wordt telastlegging A.2.a genoemd voor zover zij het in stand houden van de toestand omschreven in de telastlegging A.1.a betreft en telastlegging A.2.b voor zover zij het in stand houden van de toestand omschreven in de telastlegging A.1.b betreft.

In de aanvang van de telastleggingen A en B is ten overvloede vermeld "Tot 25 maart 1997", nu in de telastleggingen is gepreciseerd dat de stedenbouwwet van toepassing was "tot en met 24 maart 1997". Deze vermelding "Tot 25 maart 1997" wordt weggelaten.

5.2. In de telastlegging B.1.a is bij materiële misslag sprake van "250 m" en "1200 m"; dit wordt verbeterd tot "250 m²" en "1200 m³".

Aan partijen werd hiervan kennis gegeven. Dit verbeterd onderdeel van de telastlegging heeft betrekking op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt.

5.3. Telkens wanneer hierna sprake is van de telastlegging A of B of een verbeterd onderdeel ervan, betreft het de telastlegging of het onderdeel van de telastlegging zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en hier in randnummers 5.1 en 5.2 verbeterd of gepreciseerd, waarover tegenspraak werd gevoerd.

6.1. Het feit dat ten grondslag ligt aan de telastlegging A.1.b (het onvergund oprichten van een tuinmuur met toegangspoorten) is hetzelfde als datgene dat aan de telastlegging B.1.d ten grondslag ligt voor zover deze betrekking heeft op wat wordt genoemd "tuinmuur en poort"; dit feit moet worden gekwalificeerd zoals het in de telastlegging A.1.b is omschreven.

Het onvergund in stand houden van deze constructies waarop zowel de telastlegging A.2.b betrekking heeft als de telastlegging B.3, in de mate dat zij de toestand onder B.1.d vermeld betreft, moet worden omschreven zoals in de telastlegging A.2.b is gebeurd.

6.2. Wat betreft de telastlegging A.1.a, de telastlegging A.2.a, de telastlegging B.1.b en de telastlegging B.2 is het zo dat het college van burgemeester en schepenen een regularisatievergunning verleende voor de schuur, "stalgebouw" genoemd, op 11 augustus 1997. Dit geschiedde in het kader van een vergelijk met toepassing van het toen geldende art. 68 § 3 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996. De geldsom verschuldigd in het kader van het vergelijk werd betaald en de werken aan de schuur waarin de bouwvergunning voorzag, werden uitgevoerd. Krachtens voormeld art. 68 § 3 is door de betaling de publieke vordering en het recht van de overheid om enig verder herstel te eisen vervallen.

6.3. Uit de bouwvergunning van 11 augustus 1997 en het er bij horende plan blijkt ondubbelzinnig dat, in strijd met wat de beklagde in zijn beroepsconclusie tegen elke evidentie in wil doen aannemen, het vergelijk enkel betrekking had op de schuur, "stalgebouw" genoemd, en niet op de tuinmuur en toegangspoort. Het feit dat deze laatste constructies op het plan voorkomen als weergave van de bestaande toestand brengt niet mee dat zij ook werden vergund; uit het goedgekeurde plan blijkt dat de vergunning enkel de "regularisatieaanvraag van een stalgebouw" betreft, de enige constructie op het plan aangeduid als "te regulariseren". De andersluidende verklaring van de aangestelde van geeft slechts diens persoonlijke opvatting weer die duidelijk onjuist is en het hof niet bindt.

6.4. Voor zover bewezen komen de overige misdrijven voort uit een zelfde opzet en zij zijn in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging, opgeleverd. De verjaring van de strafvordering neemt slechts een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is 11 november 2003. De termijn werd regelmatig gestuit door de behandeling van de zaak op de terechtzitting van het hof van 8 november 2008; sedertdien zijn geen vijf jaren verstreken, zodat de strafvordering met betrekking tot deze telastleggingen niet is vervallen door verjaring.

7.1. De onder A.1.b en B.1.a, c en d te last gelegde feiten maken thans een inbreuk uit op art. 99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het *Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999* (B.S. 8 juni 1999), zoals inmiddels gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005, 10 maart 2006, 16 juni 2006, 7 juli 2006, 22 december 2006, 9 november 2007 en 21 december 2007 (DORO).

Met betrekking tot de telastleggingen A.2.b en B.3 is het zo dat het artikel 146, 3° lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het *Decreet houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft* van 4 juni 2003, in de mate dat dit niet vernietigd werd door het Grondwettelijk Hof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen,

werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 SW. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het in deze telastleggingen bedoelde misdrijf van in stand houden is in casu nog steeds strafbaar. De handelingen en werken zijn immers volgens het gewestplan gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, dit is agrarisch gebied met bijzondere waarde of ermee vergelijkbaar gebied, ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art. 146, 4° lid DORO. Wegens het landschappelijk waardevol karakter gelden immers bepaalde beperkingen met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen.

De decreetsbepaling is duidelijk en behoeft, in weerwil van wat in conclusies wordt aangevoerd, geen verdere interpretatie; de woorden spreken voor zich: de aanwijzing als "landschappelijk waardevol" geeft het agrarisch gebied een bijzondere waarde of maakt het er mee vergelijkbaar. De schrapping van landschappelijk waardevol agrarische gebieden uit wat als ruimtelijk kwetsbaar gebied wordt beschouwd in art. 145 bis DORO, dat betrekking heeft op het vergunningsbeleid, staat aan deze vaststelling geenszins in de weg, evenmin als het feit dat volgens de beklagde, met verwijzing naar het Rechtskundig Weekblad 2007-08 p.1792, de vermelding "agrarisch gebied met bijzondere waarde" zou voorkomen op het voorblad (blad met de legende) van het gewestplan

7.2. Volgens de beklagde zou art. 146, 4° lid DORO, zoals gewijzigd door het *Decreet houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft* van 4 juni 2003, dat de omschrijving van de ruimtelijk kwetsbare gebieden bevat, in de interpretatie die het hof hiervoor onder 7.1 geeft, niet het nauwkeurig, duidelijk en voorspelbaar karakter hebben waaraan de strafwetten moeten voldoen (legaliteitsbeginsel). De beklagde zou zich geen rekenschap hebben kunnen geven van het strafbaar karakter van het hem te last gelegde in stand houden.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het te last gelegde in stand houden betrekking heeft op periodes die niet verder gaan dan 12 november 2003, waarin de bepalingen van het decreet van 4 juni 2003 vanzelfsprekend niet van kracht waren, op de periode vanaf 22 augustus 2003 tot 12 november 2003 na, en het in stand houden strafbaar was afgezien van het gebied waarin de werken waren gelegen.

De beklagde verzoekt de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

"Schendt artikel 146,4° lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 en artikel 46 van het decreet van 21 november 2003, in zoverre het wordt geïnterpreteerd dat landschappelijk waardevolle agrarische gebieden" begrepen zijn in de "agrarische gebieden met bijzondere waarde", de artikelen 10,11, 12 en 14 van de Grondwet in samenhang gelezen met artikel 7 EVRM, artikel 1 EP EVRM en artikel 15 BUPO-verdrag, wanneer het samen gelezen wordt met artikel 145bis van het decreet van 18 mei 1999, zoals

ingevoegd bij decreet van 13 juli 2001 en zoals gewijzigd bij decreet van 22 april 2005, met de artikelen 1.1 ° en 3.9° en 11 ° van het Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, met artikel 2 § 2 van het Besluit van 28 november 2003 van de Vlaamse regering tot bepaling van de toelaatbare functiewijzigingen voor gebouwen, gelegen buiten de geëigende bestemmingszone, en met de artikelen 1.3° en 4 van het Besluit van 5 mei 2000 van de Vlaamse regering betreffende de berekening en de betaling van de meerwaarde, werken, handelingen en wijzigingen in eenzelfde gebied in al hun facetten (vergunningverlening, vergunningvrijstelling, bestraffing en herstel) niet op uniforme wijze worden beoordeeld omdat eenzelfde gebied als ruimtelijk kwetsbaar gebied en als niet ruimtelijk kwetsbaar gebied wordt aangezien naargelang de toepasselijke reglementering?"

In zoverre de prejudiciële vraag er toe strekt art. 146, 4° lid DORO aan de in de vraag vermelde grondwetsbepalingen te toetsten op grond dat in de decreetsbepaling een verschillende terminologie zou worden gehanteerd dan in de besluiten van de Vlaamse Regering vermeld in de vraag wordt zij niet gesteld omdat het Grondwettelijk Hof niet bevoegd is om zo'n toetsing te doen (zie GwH 27 mei 2008, nr.

Verder gaat het hof in toepassing van art. 26 § 2, 2° lid, 2° van de Bijzondere Wet op het Grondwettelijk Hof van 6 januari 1989 niet in op het verzoek.

Gelet op de duidelijke bewoordingen van de betrokken tekst is het legaliteitsbeginsel – ook zoals het zijn uitdrukking vindt in art. 7 EVRM en art. 15 BUPO - klaarblijkelijk niet geschonden. Dit is ook zo wat betreft het gelijkheidsbeginsel, gelet op de onderscheiden toepassingsgebieden van de artikelen 145 bis en 146 DORO.

Bovendien heeft het Grondwettelijk Hof bij arrest nr. van 17 mei 2006 reeds beslist dat art. 146, 4° lid DORO in de door het hof hier gegeven interpretatie voldoet aan de eisen van het legaliteitsbeginsel in strafzaken; het hof besliste verder dat dit ook zo is wanneer deze bepaling wordt getoetst aan art. 145 bis DORO zoals gewijzigd bij art. 3 van het decreet van 22 april 2005 tot wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening. aecoördineerd op 22 oktober 1996 (zie GwH 27 mei 2008, nr. Het gegeven dat het gewijzigde art. 145 bis DORO meebrengt dat een inbreuk in landschappelijk waardevol gebied kan worden geregulariseerd doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen, nu vanzelfsprekend van strafbaar in stand houden slechts sprake kan zijn van zodra en tot zolang de vereiste stedenbouwkundige vergunning ontbreekt en het verlenen van een regularisatievergunning niet meebrengt dat een er aan voorafgaand strafbaar in stand houden zijn strafbaar karakter zou verliezen.

7.3. Dat voor het vervolgingsbeleid landschappelijk waardevol agrarisch gebied wordt beschouwd als ruimtelijk kwetsbaar gebied en dat dit niet zo is voor het vergunningsbeleid, houdt geen schending in van art. 1 van het eerste aanvullend protocol bij het EVRM. Deze bepaling verzet er zich niet tegen dat bij de wijziging van art. 146 DORO door art. 7 van het voormeld decreet van 4 juni 2003 de decreetgever de

strafbaarstelling van het in stand houden in ruimtelijk kwetsbaar gebied behield. Het is zo dat de decreetgever kon aannemen, en kan blijven aannemen, dat de in het algemeen belang in een democratische samenleving noodzakelijke bescherming van de openbare orde, door het strafbaar stellen van het verzuim aan de wederrechtelijke toestand veroorzaakt door een stedenbouwmisdrijf, gepleegd in ruimtelijk kwetsbaar gebied in de interpretatie door het hof gegeven, een einde te stellen, opwoog tegen het persoonlijk belang van wie die wederrechtelijke toestand wil handhaven in afwachting van een definitieve beslissing over een regularisatieverzoek of over een herstelmaatregel.

7.4. Het gewestplan zou wat betreft de aanduiding van het goed waarop de werken werden uitgevoerd en in stand gehouden als (landschappelijk waardevol) agrarisch gebied onwettig zijn. Deze aanduiding zou afwijken van het advies van de commissie van advies voor de streek zonder dat deze afwijking zou zijn gemotiveerd, zoals vereist door het ten tijde van de vaststelling van het gewestplan geldende art. 9, vijfde tot zevende lid van de Stedenbouwwet; de bepalingen van voormeld art. 9 betreffen het opmaken van een streekplan, maar zijn ingevolge art. 13 van de Stedenbouwwet ook toepasselijk op het opmaken van een gewestplan. Anders dan de beklagde stelt vereist voormeld art. 9 niet dat de motieven om af te wijken van het advies van de commissie van advies zouden moeten worden gepubliceerd; art. 10 van de wet schrijft naast de publicatie van het advies in het Belgisch Staatsblad enkel de publicatie bij uittreksel van het koninklijk besluit van vaststelling van het plan voor. De beklagde legt enkel een fotokopie neer van het gepubliceerde uittreksel en niet van het volledige koninklijk besluit; de beweerde onwettelijkheid blijkt niet uit de door de beklagde neergelegde stukken, noch uit enig ander stuk van het dossier. De beklagde toont door de middelen in de beroepsconclusie ook geenszins aan en geen gegeven van het dossier wijst er op dat ten tijde van het tot stand komen van het gewestplan de feitelijke gegevens zo waren dat de bevoegde overheid niet wettig kon besluiten tot het kwalificeren van het goed als landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

7.5. De door het Vlaams Parlement bekrachtigde bindende bepalingen van het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen zijn geenszins van aard dat het hof er niet (langer) van uit zou mogen gaan dat de werken en handelingen bedoeld in de telastleggingen A.2.b en B.3 niet zouden zijn gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Het ruimtelijke structuurplan Vlaanderen is geen bodembestemmingsplan; de bestemming van het goed volgens het gewestplan blijft het beoordelingscriterium om uit te maken of het goed al dan niet gelegen is in ruimtelijk kwetsbaar gebied en de rechtsgrond voor het herstel.

8. De strafvordering met betrekking tot de telastlegging B.1.c en B.1.d, voor zover deze laatste andere "bouwkundige werken" dan de "tuinmuur en poort" betreft, is niet ontvankelijk. De kwalificatie, ook gezien in het licht van de gegevens van het dossier, laat niet toe met zekerheid uit te maken om welke "omgevingswerken" of "bouwkundige werken" het gaat. Dit brengt mee dat ook de strafvordering met betrekking tot de

telastlegging B.3 in de mate dat zij op deze toestanden betrekking heeft niet ontvankelijk is.

9.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof zijn de telastleggingen A.1.b, A.2.b, B.1.a, en B.3 voor zover zij betrekking heeft op de toestand omschreven onder B.1.a (het herbouwen van de woning niet conform de goedgekeurde bouwplannen), lastens de beklaagde bewezen.

9.2. De tuinmuur, de toegangspoorten en de woning zijn vaste inrichtingen voor de (her)oprichting waarvan een bouwvergunning was vereist. Dit is overigens ook zo al zou, zoals de beklaagde ten onrechte voorhoudt, de planbestemming van het goed als landschappelijk waardevol agrarisch gebied niet wettelijk zijn geweest. Voor de tuinmuur en de toegangspoorten werd voorafgaand aan de oprichting ervan geen bouwvergunning verleend; er werd evenmin een regularisatievergunning voor deze constructies verleend (zie onder randnummer 6.3). Eveneens blijkt uit het strafdossier dat de tot stand gebrachte woning niet overeenstemt met de goedgekeurde plannen en er van afweek op de wijze vermeld in de telastlegging B.1.a.; ook voor deze onvergunde wijzigingen werd geen regularisatievergunning verleend. Dit alles geldt ook wanneer eventuele weigeringen van een (regularisatie)vergunning onwettig zouden zijn, vermits dit niet zou meebrengen dat de beklaagde op de tijdstippen waarop de bewezen verklaarde telastleggingen betrekking hebben over een vergunning beschikte.

9.3. Terecht wordt als zodanig niet betwist dat ter zake handelde door het persoonlijk toedoen van de beklaagde.

9.4. De stedenbouwwet en de stedenbouwdecreten 1996 en 1999 bevatten geen aanduiding nopens het moreel element, zodat het bewust en vrijwillig handelen volstaat. Dat van dit laatste sprake is wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil van de beklaagde moet worden aangezien, nu hij het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, niet enigszins geloofwaardig maakt.

De beklaagde handelde in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden zou hebben gedaan.

10.1. De bewezen verklaarde misdrijven komen voort uit een zelfde opzet in hoofde van de beklaagde, nu zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, en zijn in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging opgeleverd, waarop één straf dient te worden toegepast.

10.2. De beklaagde heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en jarenlang, meer bepaald in de periodes vermeld in de bewezen verklaarde telastleggingen, in stand gehouden in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft hij al die tijd totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijke belangen en deze van

Hij heeft er duidelijk voor gekozen de overheid voor voldongen feiten te plaatsen in de hoop aldus de voordelen van de wetsovertreding te zullen kunnen behouden; hij dient te beseffen dat zoiets uiteindelijk niet loont.

Slechts een geldboete van € 2 500 te vermeerderen met de opdecimes zou daarom een passende bestraffing zijn, van aard hem te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden. Rekening houdend evenwel met de overschrijding van de redelijke termijn wordt de geldboete bij wijze van rechtsherstel herleid tot de helft.

10.3. De beklaagde pleegde de misdrijven deels vóór, deels na 1 januari 2002 en vóór 1 maart 2004, zodat de geldboete dient te worden uitgedrukt in euro en te worden vermeerderd met 40 opdecimen.

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De vaste vergoeding verschuldigd krachtens de artikelen 2 en 77 van het kb van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken dient te worden bepaald op € 29,30, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; ook deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

11. Bij brief gedateerd op 3 oktober 2002 en op het parket van de procureur des Konings toegekomen op 4 oktober 2002 (stukken 54 tot en met 63) heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur overeenkomstig art. 149 DORO, in overleg met het college van burgemeester en schepenen van , zijn vordering van herstelmaatregelen met betrekking tot de woning en de tuinmuur met toegangspoorten bij het parket ingeleid, met wijziging van een eerder bij brief van 8 januari 1997 overgemaakte ruimere herstellvordering, die ook betrekking had op andere constructies dan deze waarvan thans wordt vastgesteld dat zij wederrechtelijk tot stand kwamen en in stand werden gehouden.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert twee herstelmaatregelen.

Zijn vordering strekt vooreerst tot de uitvoering van de volgende aanpassingswerken:

- aan de woning: (1) op het gelijkvloers de garage, inkom 2, koele berging en wasruimte om te vormen naar stallinaen zoals aangeduid op plan 1/3 van 29 augustus 1996 van architect en (2) de slaapkamers, badcellen, nachthall 2, berging en sauna op de zolderverdieping om te vormen volgens voormeld plan tot stro- en hooizolder,
- het verwijderen van de tuinmuur met toegangen,
- het verwijderen van alle afbraakmaterialen van het terrein.

De vordering strekt verder tot betaling van een meerwaardesom van /
€ 266 147,36.

12. De meerwaardevordering betreft de overschrijding van het aanvaardbaar geachte volume van de nieuwe woning, inbreuk die de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, gecombineerd met de uitvoering van de aanpassingswerken, voor de goede ruimtelijke ordening niet dermate ernstig acht dat op dit punt het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de uitvoering van bijkomende aanpassingswerken zou moeten worden gevorderd.

De vordering tot betaling van de meerwaardesom moet voorkomen dat de veroordeelde zich door het misdrijf verrijkt. Ter zake is het evenwel zo dat het goed waarop de constructies, die het voorwerp van de bewezen telastleggingen uitmaken, zich bevinden, eigendom is van

De meerwaarde die ontstaat door het behoud van de werken aan het huis voor zover zij het overschrijden van het volume betreffen is verkregen door de eigenaar, te onderscheiden van de beklagde, ook al gaat het wellicht om een patrimoniumvennootschap van de echtgenoten

Met de beklagde neemt het hof aan dat de meerwaardesom, anders dan het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de uitvoering van aanpassingswerken, wegens de aard zelf van de vordering enkel kan worden gevorderd van een veroordeelde die de waardevermeerdering uit de overtreding heeft verkregen, dit is in casu niet de beklagde.

13. Wat de vordering tot het uitvoeren van aanpassingswerken betreft overweegt het hof wat volgt.

13.1. Aan de wederrechtelijke toestand veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven werd nog geen einde gesteld: de plaats werd niet in de oorspronkelijke toestand hersteld en er is noch voor de tuinmuur met toegangspoorten (zie randnummer 6.2), noch voor de woning, een regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende vergunning. Evenmin werden de aanpassingswerken uitgevoerd en er kwam nog niet eerder een regeling door betaling van de meerwaarde tot stand.

Het overschrijden van de redelijke termijn brengt niet mee dat geen herstelmaatregel meer zou kunnen worden bevolen die op een van de wijzen door het decreet bepaald een einde stelt aan de met de wet strijdige toestand.

13.2. De herstellvordering werd voor de rechter ingeleid op een ogenblik dat de vereiste van een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, ingevoerd ingevolge de wijziging van art. 149 § 1 DORO door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, nog niet bestond. Krachtens art. 198 bis DORO kan het hof deze vordering die nog niet aan de Hoge Raad is voorgelegd, alsnog voor eensluidend advies voorleggen, nu deze raad inmiddels is samengesteld en zijn huishoudelijk reglement is goedgekeurd.

Het hof beschikt over alle gegevens om zonder verder advies te oordelen; in de gegeven omstandigheden is het niet noodzakelijk noch opportuun de vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur alsnog voor een voor het hof niet bindend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voor te leggen. Deze zienswijze houdt niet in dat de "wapengelijkheid" tussen de beklagde en het

bestuur zou in het gedrang komen. De beklaagde heeft ruim de gelegenheid gehad alle middelen aan te voeren die hij heeft willen aanvoeren.

Door de herstellvordering niet alsnog voor advies over te maken wordt het recht van verdediging uitgedrukt in art. 6 EVRM niet miskend.

13.3. Art.149 §1, eerste lid DORO bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw – of aanpassingswerken uit te voeren en / of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)". Deze bepaling moet worden gelezen in de context van art.159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het hof dient de vordering tot uitvoering van aanpassingswerken op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om de uitvoering van aanpassingswerken te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

13.4. Zoals hiervoor reeds overwogen is het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen geen bodembestemmingsplan. De bestemming van het goed volgens het gewestplan blijft de rechtsgrond voor het herstel. Het is niet zo dat een herstelmaatregel die van dit standpunt uitgaat daarom kennelijk onredelijk zou zijn. De nauwe band tussen de herstelmaatregelen en de vergunningsplicht krachtens art. 99 DORO brengt overigens mee dat voor de door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur gedane vaststelling of al dan niet een regularisatievergunning zou kunnen worden verleend voor de in strijd met de vergunningsplicht uitgevoerde werken moet worden aangenomen dat de ruimtelijke structuurplannen geen beoordelingsgrond vormen (art. 19 § 6 DORO).

Het blijkt overigens dat de beklaagde het verkeerd voor heeft wanneer hij stelt dat als gevolg van de dwingende bepalingen in het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen het betrokken perceel in de toekomst niet langer landschappelijk waardevol agrarisch gebied zou zijn, maar woongebied.

Op basis van de bestemming die het goed zou krijgen volgens het hierna vermelde gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, nl. bosgebied, zouden zich geen voor de beklaagde gunstiger herstelmaatregelen opdringen.

13.5. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur motiveert zijn (tweeledige) herstellvordering wezenlijk als volgt:

"Gelet op artikel 99 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dat stelt dat niemand zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning mag:

1° bouwen, op een grond één of meer vaste inrichtingen plaatsen, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk afbreken,

*herbouwen, verbouwen of uitbreiden, met uitzondering van
instandhoudings- of onderhoudswerken;*

*Gelet op het inrichtingsbesluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting
en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen:*

*Overwegende dat de bouwvoertreding volgens het gewestplan
(KB 17/12/1979) gelegen is in een agrarisch
landschappelijk waardevol gebied. In deze zone gelden de
stedenbouwkundige voorschriften van art. 11.4.1. + 15.4.6.1. van het
koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de
toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen. Deze
voorschriften luiden als volgt:*

*Agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin.
Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel
bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de
exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een
integreerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-
agrarische bedrijven. Gebouwen bestemd voor niet aan de grond
gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve
veeteelt, mogen slechts opgericht op ten minste 300 m van een woongebied
of op ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een
woongebied met landelijk karakter betreft. De afstand van 300 en 100 m geldt
evenwel niet in geval van uitbreiding van bestaande bedrijven. De
overschakeling naar bosgebied is toegestaan overeenkomstig de
bepalingen van artikel 35 van het Veldwetboek, betreffende de afbakening
van de landbouw- en bosgebieden.*

*Landschappelijke waardevolle gebieden zijn gebieden waarvoor bepaalde
beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan
landschapsontwikkeling te doen.*

*De overtreding ligt volgens APA (BVE 29/04/1991) in een
landelijk- en open-ruimte-gebied met agrarisch karakter.*

*In deze zone gelden de volgende stedenbouwkundige voorschriften:
zie de bepalingen van art.3 punt 2.1. van de bij het APA horende
stedenbouwkundige voorschriften.*

*Overwegende dat een regulariserende vergunning werd geweigerd voor
het wederrechtelijk bouwen van een vervangingswoning waarvoor op
11/04/1994 een bouwvergunning werd verleend; dat deze initieel vergunde
vervangingswoning werd toegestaan in toepassing van art. 2 punt 2.7 van de
stedenbouwkundige voorschriften van het APA; dat deze voorschriften
expliciet stellen dat het herbouwen van het bestaande te vervangen gebouw
maximaal kan leiden tot een totaal bouwvolume van 1200m³ met een
grondoppervlakte van 250m²; dat het gerealiseerd bouwvolume en
grondoppervlakte van de uitgevoerde werken de maximum toegelaten
dimensionering voorgeschreven door het APA overschrijden;*

*Overwegende derhalve dat er een inbreuk is gepleegd op de
stedenbouwkundige voorschriften;*

Overwegende dat zulke inbreuken dienen te worden beteugeld;

Overwegende dat artikel 146 en artikel 149 van het hierboven vermeldde decreet strafbepalingen inhouden ter beteugeling van zulke inbreuken;

Overwegende dat de wederrechtelijke bouwwerken niet verenigbaar zijn met de stedenbouwkundige voorschriften, dat aldus elke rechtsgrond ontbreekt om de toestand te regulariseren; dat er wettelijk gezien 3 mogelijkheden zijn (herstel in voorgaande staat, aanpassingswerken of meerwaarderegeling) om conform art.149 §1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, een herstel te vorderen;

Overwegende dat het globaal volume van de wederrechtelijk gerealiseerde toestand kleiner is dan dat van het oorspronkelijke gebouwenbestand;

Overwegende dat het kwestieus gebouw zich situeert in de onmiddellijke nabijheid van dichte bebouwing (± 100m van nabije huizengroep - volgens het A.P.A. aangeduid als algemeen woongebied en woongehucht en/of woonkorrel - volgens het gewestplan: woongebied met landelijk karakter);

Overwegende dat door de opgelegde aanpassingswerken (omvormen van deel woongedeelte naar stallingen en stro- en hooizolder) met daaraan gekoppeld de vordering tot betaling van een dwangsom, de wederrechtelijke toestand teruggebracht wordt naar een te gedogen toestand die kan worden geacht verenigbaar te zijn met de onmiddellijke omgeving en met de goede plaatselijke aanleg;

Overwegende dat na het uitvoeren van de opgelegde aanpassingswerken de kwestieuze constructie aldus inpasbaar is in de ruimtelijke context, zodat een afbraak van de constructie niet aan de orde is en er aldus kan geopteerd worden voor een tweeledige herstellenvordering (vordering aanpassingswerken en meerwaarde).

Overwegende dat na het uitvoeren van de gevorderde aanpassingswerken de grondoppervlakte van het woongedeelte voldoet aan de oppervlakenorm opgelegd door het vigerend A.P.A.; dat voor het overtreden van de volumennorm (volgens A.P.A.), een meerwaardebedrag wordt gevorderd;"

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft bij brief van 29 mei 2008 de herstelmaatregelen aanvullend gemotiveerd rekening houdend met de aan gang zijnde opmaak van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan "afbakening van het regionaalstedelijk gebied Roeselare". Het ontwerp stelt voor het perceel waarin de constructies zijn opgericht als bosgebied aan te wijzen. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur stipt aan dat in bosgebied alleen verbouwen is toegelaten en geen herbouwen (behoudens bij "rampspoed") en dat "derhalve een regularisatie niet meer tot de wettelijke mogelijkheden zal behoren"; hij voegt er aan toe dat door de nieuwe bestemming het goed "een effectieve residentiële bestemming krijgt" en "er in de toekomst geen nieuwe woningen meer kunnen

**OP DEZE GRONDEN,
het hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

38, 40 en 65 Strafwetboek,

162, 190, 194, 195, 210, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering,
2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van
de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als
bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de
programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet
van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen,
zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december
1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het
KB van 31 oktober 2005,

77 van het K.B. van 27 april 2007 genomen in uitvoering van de
programmawet (II) van 27 december 2006,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in
gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen:

verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en er ten gronde over
beslissend:

wijzig het bestreden vonnis als volgt:

verbetert en preciseert de telastleggingen zoals hiervoor onder 5
vermeld,

stelt vast dat het feit dat ten grondslag ligt aan de telastlegging B.1.d
voor zover zij 'de tuinmuur en poort' betreft hetzelfde is als het feit dat
aan de telastlegging A.1.b ten grondslag ligt en moet worden
gekwaliceerd zoals in de telastlegging A.1.b,

stelt vast dat het feit dat ten grondslag ligt aan de telastlegging B.3 voor
zover zij betrekking heeft op het instandhouden van "de tuinmuur en
poort" hetzelfde is als het feit dat aan de telastlegging A.2.b ten
grondslag ligt en moet worden gekwalificeerd zoals in de telastlegging
A.2.b,

verklaart de strafvordering niet ontvankelijk voor zover zij betrekking
heeft op de telastlegging B.1.c, op de telastlegging B.1.d, behoudens
voor zover zij 'de tuinmuur en poort' betreft, en op de telastlegging B.3,
voor zover zij betrekking heeft op het instandhouden van de "grote
omgevingswerken" vermeld in de telastlegging B.1.c en de
"bouwkundige werken" vermeld in de telastlegging B.1.d,

verklaart de strafvordering voor zover zij betrekking heeft op de
telastleggingen A.1.a, A.2.a, B.1.b en B.2 vervallen,

verklaart de telastleggingen A.1.b, A.2.b, B.1.a en B.3, voorzover deze telastlegging betrekking heeft op de toestand omschreven in de telastlegging B.1.a, bewezen en veroordeelt de beklaagde voor deze telastleggingen samen tot een geldboete van € 1 250, vermeerderd met 40 opdecimen tot € 6 250 of een vervangende gevangenisstraf van twee maanden,

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de artikelen 2 en 77 van het kb van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken van € 29,30,

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50,

verklaart de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot betaling van een geldsom gelijk aan de meerwaarde door het goed door het misdrijf verkregen, gericht tegen de beklaagde
niet gegrond,

beveelt aan de beklaagde aan de woning te nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, binnen een termijn van achttien maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, over te gaan tot het uitvoeren van de volgende aanpassingswerken:

(1) op het gelijkvloers de garage, inkom 2, koele berging en wasruimte omvormen naar stallinaen zoals aangeduid op plan 1/3 van 29 augustus 1996 van architect (stukken 64 tot en met 67),

(2) de slaapkamers, badcellen, nachthall 2, berging en sauna op de zolderverdieping omvormen volgens voormeld plan tot stro- en hooizolder,

(3) een legale bestemming geven aan alle afbraakmaterialen,

beveelt dat voor het geval dat de aanpassingswerken niet worden uitgevoerd binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 250 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van achttien maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de beklaagde tot de kosten in beide aanleggen gemaakt, deze aan de zijde van het openbaar ministerie bepaald op € 172 in eerste aanleg en op € 93,89 in beroep, vaststellend dat al deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door de bewezen misdrijven.

Kosten:		
	Afschriften:	31,35
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	24,00
		<hr/>
		85,35
	+ 10 % :	8,54
		<hr/>
	Totaal :€	93,89

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter als voorzitter, en de raadsheren en in openbare terechtzitting van 19 december 2008 uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier